

## Az égig érő paszuly

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény asszony, annak egy fia, meg egy tehénkéje. Egyszer egy napon úgy kifogyott az éléskamrájuk, hogy nem akadt egyetlen betevő falatkájuk sem. Mondja az anya a fiának:

– Eredj, és hajtsd el a tehénkét a vásárra! Arra vigyázz csak: jó árat kérj érte, nehogy kárunk legyen benne!

El is hajtotta a fiú a tehénkét, el is adta egy öregembernek egy szem paszulyért, no meg egy szép faragott furulyáért. Ahogy a vásárt megköttették, azt mondja az öregember:

– Mindkettőre vigyázz ám, mert mind a kettő többet ér, mint amennyit mutat!

Hát amint megy haza a legény nagy vígan, beléfúj a furulyába. Nosza, táncra is kerekedik jókedvében, aki csak hallja. A fiú azt gondolja: „Vidám szerszám ez, s talán a paszuly még ennél is többet ér.”

Hazaér a fiú, mutatja az anyjának, miket is kapott a tehénkéért. Hej, a szegény asszony keserves sírásra fakadt. Hiába mondta a fiú, mit hallott az öregembertől, az anyja csak tovább sírdogált. Elültette erre a fiú az egy szem paszulyt, hogy lássák, mi lesz belőle. Hát az, alig került a földbe, nyomban növekedni kezdett, s nőttön-nőtt, egészen az égig.

Mondja a fiú az anyjának:

– No látja, édesanyám, mennyit ér a paszuly. Megyek is, felmászom a legtetejére.

Hiába is kérlete az anyja, hogy maradjon, ő bizony elindult. Addig ment, mendegélt fölfelé a furulyájával, amíg el nem érte az égboltot. Ahogy felért, talált rajta egy kis nyílást. Azt gondolta akkor: „A paszuly tetejét elértem már, most azt szeretném tudni, mi van odabent.” Amint összeszedi a bátorságát, és belép, nem messze onnan kis házikót lát. Gondolja magában: „Most már úgyis este van. Szállást kérek, s reggel hazatérek.” Ahogy betér a házba, talál egy asszonyt, aki így fogadja:

– Hol jársz itt, te legény, ahol az én gazdám, a hétfejű sárkány lakik? Ha meglát téged, azon nyomban felfal!

Megszeppent a fiú, s könyörgött az asszonynak: bújtassa el, mert ő bizony nem kíván a sárkány szeme elé kerülni. Elbújtatta hát az asszony a dagasztóteknő alá, és közben elmondta, ki ő és miféle. Azt, hogy ez a ház valamikor az övé volt, ám egy napon rátört a sárkány, elfoglalta a házat, őt magát pedig szolgálójává tette. Alig bújt el a fiú, alig ért az asszony a panasza végére, üti az óra a tizenkettőt. Abban a minutumban nagy

dörömbölés, zúgás támad. Jön haza a hétfejű sárkány, hóna alatt egy fekete tyúkkal. A tyúkot a földre teszi, s azt mondja:

– Tojj egyet!

A tyúk rögtön tojt egy aranytojást, majd mindig újat, valahányszor újra rákiáltott. Hanem a sárkány közben nagyon megéhezett. Azt mondta hát:

– Vacsorát ide, asszony! Ad az asszony vacsorát, ám alig kezd enni a sárkány, azt kérdi:

– Miféle idegen szag van ebben a házban?

Az asszony így felelt neki:– Csak nyugodjék, lelkem, vacsorázzon! Nincs itt semmiféle idegen.

Ám a sárkány hajthatatlan maradt:

– Dehogy nincs. Add elő rögtön, mert különben téged is széjjeltéplek!

Az asszony hiába csitította a sárkányt, az addig járt-kelt, míg meg nem találta a fiút a dagasztóteknő alatt. Azon nyomban fel is akarta falni, de a fiúnak abban a nagy veszedelemben egyszeriben megjött a bátorsága, s azt mondta:

– Jó, jó, de ilyen vacsorához muzsika is dukál.

Azzal elővette a furulyáját és muzsikálni kezdett. Nosza, nyomban táncra kerekedett a sárkány. Eleinte tetszett neki a nagy vigasság. Mondta is:

– Addig élhetsz, amíg engem is meg nem tanítasz muzsikálni. Utána egy percig sem.

Ez kellett csak a fiúnak. Fújta, fújta tovább a furulyát. Ahogy fújta, egyre inkább elfáradt a sárkány. Az ám, de hiába kiabálta a legénynek, hogy hagyja már abba, elege van a táncból, az bizony tovább fújta. Egészen addig, amíg a sárkány ki nem lehelte a lelkét. No, akkor abbahagyta. Hálálkodott az asszony, hogy megszabadította a sárkánytól, aztán azt mondta még neki:

– Ha vissza akarsz térni a földre, vidd magaddal ezt a fekete tyúkot, de a paszulyt vágd ám ki, nehogy más ide tudjon jönni!

Fogta a fiú a furulyát, a tyúkot, s gyorsan leereszkedett a szál paszulyon. Ahogy leért, vette a szekercéjét, s kivágta vele a szál paszulyt. Akkor bement az anyjához, aki nagyon búsult miatta, hogy hova lett.

– Ne búsuljon, anyám, lesz ezután mit együnk, lesz pénzünk is elég!

Azzal letette a földre a fekete tyúkot, megsimogatta, és azt mondta:

– Tojj egyet, tyúkocskám!

Hát a kis tyúk rögtön tojt egy aranytojást, aztán megint egyet, megint egyet, valahányszor a fiú megsimogatta. Csináltak is szép házat a sok aranytojás árából. Vettek sok szép jószágot, de még egy kis rétet is, ahol a fiú naphosszat kaszálgatott és muzsikálgatott.

(Magyar népmese)